

PEREŠ

SLOVENSKÝ ČASOPIS PRE SATYRU, HUMOR A SPOLOČNOSŤ

<p>Redakcia: Donnerová č. 6 Telefon 29.21</p>	<p>REDIGUJE: JANO DROTÁR</p>	<p>Administrácia: Pöllnova č. 3 Telefon: 27-54</p>
--	--	---

JURIGA: Vieru nám už vzali, teraz nám berú i župy.

BAZOVSKÝ: Ja to nedovolím. Robí sa to bez môjho vedomia.

ŠVEHLA: Jenom dělejte rámus hoši, vždyt' vám už nic nepomůže.

Ze Slovenska udělám to — co já chci.

Plat úradníctva. Čomu sa Dereš čuduje?

Úradník ide ráno do úradu s radostnou tvárou. Má slúbené podvýšenie platu.

V úrade na stole písacom najde dekrét, že behom 14 dní obdrží zvýšený plat.

Vzdychne: Len keby ešte tie 2 dni vydržal!

Prednosta: — Čo? Neprijal? Snáď sa mu to zdá málo?

Sluha: Nie, pán prednosta. Ale úradník X. dnes v noci zomrel hladom.

Že exponoani sú ešte vždy nie reponovani.

Že Dunaj neprepumpovali ešte do historických zemí.

Že sa nenašiel ešte autonomistický vrabec, ktorý by bol pustil mäččen na firmu „vrchného štátneho zastupiteľstva“ v Bratislave.

Že Gerlachovský štít neodrezali a nepreniesli už dávno na Šumavu Že Šafárik nemá ešte v učenej spoločnosti Ráth et Comp.

Že Dimitrijeviča neadoptoval za svojho jedináčka T. Štefánek.

Že defraudant Karol Dušek uspokojil sa s 200.000-mi, keď jemu podobní pokradli milióny.

Že sa p. policajný riaditeľ bratislavský vmestí do bytu, v ktorom je len 8 izieb.

Že sa pi. Hušková ešte nezapisala do Jednoty Katolíckych Žien a Šaňa Macha nevymenovali k argalášskej sedliackej jazde ako vojenského attache za bratskú Rodobranu.

Že Janko Smrek vydrží to ešte v Martine.

Že Háber Nándorovi uverí Karol Sidor od Slováka, že je — katolíkom.

Že Jožo Nižnánsky vôbec nie je namyslený.

Že Julko a Palík Bučanovci z Banskej Bystrice nepožiadali ešte Budhu o vypovedanie redaktorov „Dereša“ zo zemegule.

Že sa najde Slováč, ktorý si ešte „Dereš“ nepredplátil.

Móric bol ráno v hotelu vzbudený búchaním na dvere. Otvoril a vidí vonku muža, ktorý mu povedal:

— Som dr. Lana.

— Čo si žiadate?

— Musíte so mnou do nemocnice!

— A prečo? — diví sa Móric.

— Ste podozrelý, že máte azijskú chorelu.

— Akože ja?

— Áno, vy! Vrátnv ráno telefonoval, že ste bol v noci deväťkrát vonku, je to pravda?

— Áno, ale kto za to môže, že bolo osemkrát obsadené...

— Už ti vrátil tie peniaze, ktoré ti bol dlžný?

— Nie, ale uznal, že mi je dlžný — a to je tiež niečo.

Fašiangová.

Z púhej čistej vzájomnosti Slováci a Česi robia Bohyne Radosti tušiangové plesy.

Divadelné predstavenie, za nim hnedky tanec, hŕľanie a hajdákanie, kým trval kahanec.

Herci popili si čosi — v žalúdkoch sa zdvihlo. Tak spravili tito „hoši“ z divadla — dávidlo.

SAMO Z TEPLIC.

Trň:

Akademia pre politických sekretárov

Českí národní demokraté, sodemíti, mičuráci, komunisté, pracanti, fašisté a stredostaváci nám k nášmu veľkému prekvapeniu neposlali svojich sekretárskych docentov a odôvodnili to nasledovne:

Českí národní demokraté:

Neprijímame tajomníkov, lebo ich nepotrebujeme. Máme predsa v Banskej Bystrici p. Hobla, ktorý keď zatrubí do tej jeho predrevratovej veľkej trúby, všetci — v úprimnosti úprimne úprimi — dvojjazyčníci sbehnú sa do nášho úprinného košiaru. Ostatných neúprinných sa úprimne zriekame. To si ale vyprosíme, aby niekto z týchto neúprinných tak úprimne spomínal pred p. inšpektorom rekomandovaných listov v Banskej Bystrici, kadejakých starých rakušiackych felveblov. S úprimným Na zdař, sekretariát a bratislavský pivovař!

Komunisté:

Máme tajomníkov vyše práva! Najagilnejšími sú pp. bývalí, súčasní a budúci ministri a pp. národohospodári vydavší heslo: na „desindustrializace Slovenska“. — Desindustrializace, legrace a revoluce česk. Ostávame s internacionálnym „ohol ho, úsd nem apád, hau in án“. Čeka.

Sodemíti:

Nemáme toľko krankassí, penzijných pokladnic a voličov, koľko tajomníkov. Politická kára zahla sa v pravo, nám zatými odcen-gali. Práci česk — keď je šest.

Mičuráci:

Tajomníkov? Apage Satanas! Pošleme Petera Brišku na radvan-ský jarmok s reklamou „Prisahaj Marcinkovi“. Do neba sa nedosta-neš, ale 240 funtov za 6 mesiacov u nás iste že dosiahneš. Garanč-né listiny vystavuje advokátska kancelária dr. Nádassy Laci. Odporúčajú sa do Vašich modlitieb, ostávame s československo-histo-rickým Pochvalen budiž, jakožto Marcinko, Péterke a Lacika.

Origin Original

Seková platobná poukázka

Sekový účet číslo **24.372 Praha**

*39 dve Zauha 57
Slovensky podvoj
z Banské Bystrici
Kastrík*

Poštový úrad nech vyplati 540 Kč 7 h

slovom štyri a štyri desiatky a sedem Kč 7 h

Zvrubná adresa príjemcova

*Teodor Dimitrievič agent narodostaj
Mhonska Melica*

Seková platobná poukázka číslo

[Empty box for account number]

14.1.1927

Príloha k výpisu, ak nemá výpisu

T. 2 72 41 - ČAI.

JAN ZABKA, Elektrotechnické a strojnictvo, podujateľ, Banská Bystrica.

sekový účet číslo

24.372 Praha

Ján Jankovský
ELEKTROTECHNICKÉ A STROJNICTVO
V BANSKEJ BYSTRICI

Stredostavové:

Dajte nám pokoj s tajomníkmi. Jedného sme si vzali na krk, aj z toho musíme spraviť buďto poslanca alebo krčmára v stavať sa majúcom obchodnom paláci. Za notára už nechce ísť. So stavovským pozdravom „Isten áld meg a tisztes ipart“ ielkož „Čechoslováci hľadte zbohatnúť“.

Fašisti:

Za tajomníkov prijímame len penzionovaných — generálov. Ak máte takých na sklade, pošlite ich na adresu „Ríšska stráž“. Prijatí budú bez akýchkoľvek predbežných ceremonii. Na zdar!

Pracanti:

Ponevác je Slovensko tak zaostalé, že naše výrobky značky „Afféra made et copyright by Stránsky Brno“ nemajú tam žiadneho odbytu, zriekame sa akýchkoľvek stykov s Vami. Čest je česk a obchod je obchod! Že jo?

Veľactený

pán Minister Zahraničia!

Je to predsa len hanba a posmech, že Vás každý čert smie prenasledovať, interpelovať a zodpovedným robiť za každú malichernosť, čo sa v Zahraničí stane! Čo na príklad Vy môžete za to, že gróf Bethlen, maďarský ministerský predseda, dostal chuť na makkaróni parmezánskym syrom obsypané a že ide teraz do Ríma, ale nie vraj, pre toto jedlo samé, ale vraj i pre dáky figel proti Malej Dohody namierený? A či Vy môžete za to, že Taliani robia prekážky Juhosľavianom na Balkáne, keď im už okolo Adrie čo len mohli, zhabali? Nuž čo Vy napokon môžete za to, že predkovia Taljanov Rémus a Romulus vlčicu boli ssali a pod touto zdedičenou dravosťou teraz Juhosľavia trpi?! Ach, pán Minister! Ste znamenitý diplomat, ale nie ste zubný lekár*, ktorý by tejto vlčici zuby vedel vytrhať. Ubohá Excellencia!

SAMO Z TEPLÍC.

*) Dr. Šrobár, Dr. Dula....?

ATMOSFÉRA.

A.: Slečna Marienka je veľmi sympatická. Predstav si, váži 64 kg!

B.: To je zvláštna shoda! Ja som 64 cm vysoký...

A.: Ba hádam meter šestdesiatštyri...

B.: Nuž a vari by som bol bez metra?

F. K—Y.:

Úprimný dopis

pánu kaplárovi . . .

Vysokostený pán kaplár! Odvolávajúc sa na môj sľub, dovoľujem si Vám teraz — hneď po tých krásnych manévroch — prvý svoj pozdravný lističek napísať . . .

Teraz som už v občianskom úbore, nenesím bodák, moje lakovky glancujú síce „vorschriftsmässig“, ako bakanče musely glancovať, lenže: pucuje ich naša Marka, ktorú — bohužiaľ — nemôžem k raportu štimovať . . . ak to neklapuje.

Môj šéfredaktor privítal ma veľmi srdečne, nerobil mi výčitky, že som dengľavý, a neprüfoval ma jako sa majú robiť — pravohledy a ľavohledy . . .

Ani o to sa nezaujímal, jako sa má manlicherka rozobrať, len ma jednoducho posadil a komandoval:

„Úvodník!“

To je taký redakčný povel, ako na príklad „hapták!“ alebo „Dozor!“, lenže človekovi nesrazia pri tom okuliare, a nespomínajú kolenná všetkých pramatí a 300 Bohov . . . Ináč nechá celá redakcia cteného pána kaplára srdečne pozdravovať, žiadané cigare a pivo

pošleme zajtra odpoľudnia. Lističek píšem v *Redoutke*. To je totiž najväčšia kantína v Bratislave, tu chceme fasovať tie cigare pre pána kaplára, tak jako si to pán kaplár rozkázal . . . Potom som navštívil moju snúbenicu, aj ona nechá pána kaplára pekne pozdravovať, a ďakuje pekne, že ma pán kaplár neštimoval k raportu vtedy, keď som sa tak strašne zadúšal od tých tridsať kilometrov . . . čo sme na jedon dúšok maširovali z Bojníc do Nitry. (*Opravdu romantické kraje.*) Len dva facky mi dal ctený pán kaplár, lebo jako sa — vrah — volakto opováži v civilu novinárom byť, keď sa už po tridsať kilometrovej prechádzke dusí . . .

Nuž ďakujeme pánu kaplárovi, že ma neštimoval k raportu, a vybavil túto záležitosť zo vlastnej kompetencii a tak — humánne.

Aj pána kapitána som videl v *Redoutke*, sedel s jednou slečnou . . . a keď som ho zdravil, nekričal že: „*Strelec Bumbák, prečo sedíte porád v kaviarni?!*“

Naopak, pán kapitán sa zdvorile poklonil a zdravil, akosi takto: „*Sluha Váš, pán šéfredaktor!*“

Nie som šéfredaktorom, lenže pán kapitán je veľmi zdvorilý človek . . . a tituluje ma v príliš povýšenej forme . . . (*Na cvičišti fi-*

tuloval ma ináč!) Nuž veru . . . pán kaplár, veci sa behom posledných 48 hodín nápadne zmenily.

Nehnevajte sa, ctený pán kaplár, že som Vám pred demobilizáciou nevypucoval ctené Vaše nohavice, ale som sa veľmi ponáhľal . . . Čo sa Vášho rozkazu týče, aby som navštívil slečnu Máriu Drdolovú, kuchárku na Židovskej ulici, — nemohol som ešte vyhoveť, majú v Národnom Divadle tak zvanú premiéru, a márne som vysvetľoval riaditeľovi, čo sa pánu kaplárovi rozkázal ráčiť!o, nechcel tú premiéru odročiť. Nehnevajte sa, pán kaplár, a neštímujte pána riaditeľa k — raportu. Nerobte to . . . Keď sa pán kaplár o niekoľko týždňov tiež vráti k svojmu poctivému civilnému remeslu, a — obsadí svoje staré miesto tam pri Národnom divadle *na fiakri* číslo päťstoosem, myslím, že sa *stretneme*. Prídem to so svojou snúbenicou, vsadneme si pekne do voza, a poviem ctenému pánu kaplárovi: „*Pohni, ty smrďlavý chrapúň, a poháňaj tie kone tade, kam málo ľudí chodí a neobzeraj sa, lebo dostaneš jednu no papuli!*“

Hlásim ponižene: *sonst nichts neues!* Najponiženejší Váš sluha, ctený pán kaplár . . .

Preložil: Palček Matko.

SEDLIAKOVA FILOZOFIA.

Keby kopačka bolo milovanie, sedliakovi ani porisko z motyky by v ruke neostalo . . .

Moje ostatné Fašiangy.

Už je u mňa po fašiangoch,
ach beda, prebeda,
ohlasuje sa staroba,
to škaredá streda.

Údy krahnú, chuťky miznú,
miznú všetky zhola,
už ma ani na hodinu
nik viac nepovolá.

Akože ísť fašangovať
k bratovi, kmotrovi,
keď už kúsok udeniny
žalúdok nestrovi.

Pampúchy ma nepopúdia
žiarou svojho pýru,
sladkým hriatym pozdravkať si,
o tom ani chýru.

Dámy nežne obskakovať,
pojímať ich v tanec —
jaj, tie moje krahlé údy —
daj si pokoj, starec!

Nohy sa mi podlamujú,
ruky sa mi trasú,
bez mňa budú „Na ostatné“
pochovávať basu.

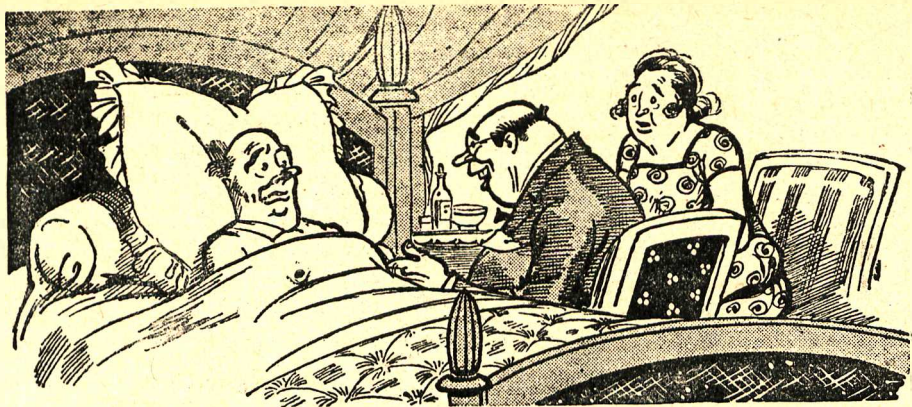
Bezomňa sa odohrajú
všetky hody, plesy,
a nikto sa viac nespýta:
starý Samo, kde si?!

Teda netešiť sa viacej
stolu, hudbe, spevu
a zaprieť sa do chatrče,
pučiť sa od hnevu?

Azda nohy obväzovať
do kátrovej vaty
a žiť už len spásu duši,
sta nejaký svätý?

Nuž keď zrieknem sa všetkého,
aspoň sa poteším,
že nezvedia, čo sa robí
pod mojím pristeším.

SAMO Z TEPLÍC.

— To je veľmi nebezpečná operácia. Z piatich vydrží to len jeden.

— Oh, pán doktor!!

— Milý priateľu, upokojte sa. Tohoto týždňa už štyria operovaní zomreli.
(Pele-Mele.)

Obchodník mlieka stojí pred
trestným súdom. Pýta sa štátneho
zástupcu:

— Rozumiete sa do chemie?

— Nie!

Pýta sa znalca:

— Vyznáte sa v trestnom zákonníku?

— Nie!

— Teda tak, štátny zástupca
sa nevzná v chemii a znalec sa
nevzná v trestnom zákonníku, a
odo mňa sa požaduje, aby som sa
vznal aj v tom aj v tom.

*

Mladá žena: — Na pamiatku
našho prvého nedorozumenia za-
sadiť môj Jožo do záhrady dub.

Stará žena: — To je nič... my
by sme mohli mať už vysadený
celý prales.

*

— Bude tá operácia životu ne-
bezpečná?

— Nno, to sa behom operácie
ukáže.

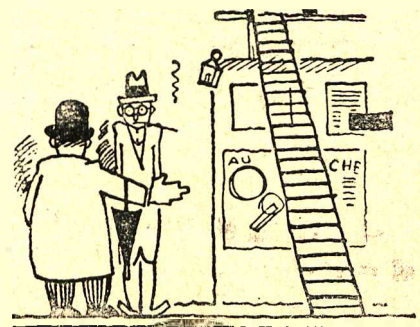
*

Keď muž tvrdí, že mu ešte žiad-
na žena nevedela odolať, robí sa
smiešnym, keď že dáva o sebe sve-
dectvo, že žiadnej ešte nemohol
odolať.

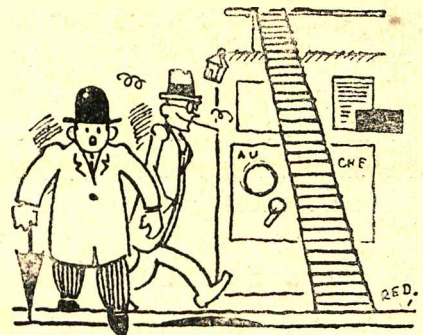
*

— Obžalovaný sa prepúšťa pre
nedostatok dôkazov. Môžte ísť!

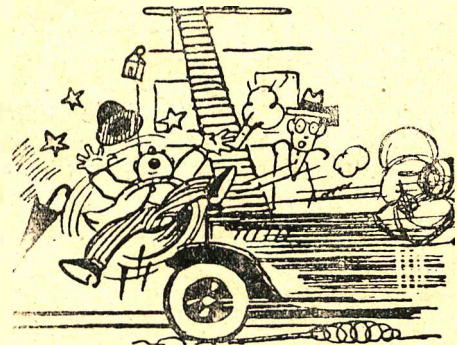
— Ďakujem, pán sudca, však
druhýkrát im spravím za to radosť
s nejakým tým malým doznamím.

— Nie som poverčivý...

...ale nepôjdem nikdy popod
rebrík...

...lebo to ma privedie do ne-
šťastia!... (Dimanche Ilustre.)

Kino Tatra

Program 14-28 II.

od 14-17. februára 1927

Nedovolené styky

Tragikomédia.

V hlavnej úlohe: **POLA NEGRI.**

od 18-21. februára

Nesmrtelná milenka

(Neil Gurny)

Anglický historický film.

V hlavnej úlohe: **Dorothy Gish.**

od 22-24. februára

príšera ney-om.

THE HUR

najväčší film sveta.

Pražský parlament je ani spoločenský koncert, v ktorom chce hrať sólo ten, ktorý o spoločenskom takte ani poňatia nemá.

muž sa smeje keď niečo doštannul. žena sa usmieva ak niečo doštahnul chce.

— **Padlo na teba niekedy už nepravé podozrenie?**

— **Ešte nikdy ... len pravé.**

Ak hovorí diplomat: „áno“, myslí pod tým „snád“. — ak povie „snád“, myslí pod tým „nie“, — ako povie „nie“, to už nie je diplomat. Naproti tomu ak povie dáma „nie“, myslí pod tým „snád“, — ak hovorí „snád“, myslí pod tým „áno“, keď ale povie „áno“, to už nie je dáma.

— **Nuž, si šťastný so svojou ženou?**

— **Oh áno! Ale pod. rozprávajme radšej o niečom inom.**

Zázračný fakír,

čili podivuhodné udalosti, ktoré sa prihodily v spojení s jeho zázračnými vlastnosťami.

Od troch dní bolo všetko hore nohami. U kasy strhnut sa strašlivý boj o vstupenky. Jedna ctihodná stará panna, ktorá nedostala vstupenku, spáchala sebevraždu: položila si na nočný stolík fiaku s vitriolom, a na druhý deň — ešte žila.

To bol prvý zázrak.

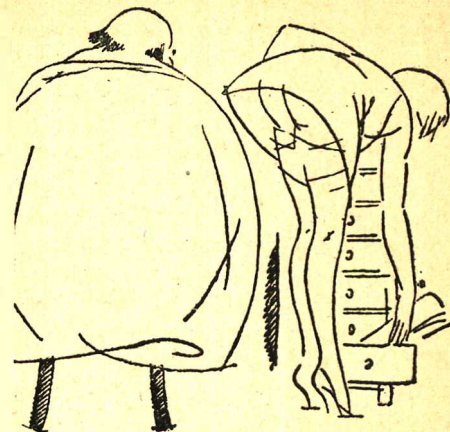
Len fakír Sáleem Alei Kum bol nálady emarovej, lebo o pol hodiny mal vystúpiť na javište, a preto pripravoval sa k neuveriteľným výkonom asketických cvikmi. Z jednej mystickej bachtatej nádoby potahoval si záživne, totiž nahnul sa do zadu a robil, ako keby hltal. Obyčajný smrteľník by si myslel, že on hltal. Nie, on nehltal, nie. On konal cviky predpísané veľkým zakladateľom sekty, tancujúcim dervišom Ben Čudar Azrakom, ktorý sa tak dlho točil okolo svojej vlastnej osy, až jednému praktickému Angličanovi napadlo pripojiť k nemu dynamo. Snád sa ešte i teraz točí, ak mu dych nedošiel.

Tedy o fakírovi Sáleem Alei Kumovi vypravovali sa čudné veci. Tak na príklad dal sa za živa pochovať za prítomnosti všetkých vedeckých a lekárskejších kapacít. Pod zemou ležal plných 47 dní, a keď ho štyriadsatieho ôsmeho dňa z rakvy vytiahli, nielen že bol živý a zdravý, ale dokonca sa s úžasom konštatovalo, keď ho odvážili, že pribudnul 3 kilo aj 9 deka. Záhada stala sa tým podivnejšou, keď nikto nevedel rozluštiť, odkiaľ sa vzaly v rakvi tri dokonale obhryzené šunkové kosti. Najchýrnejšie univerzity revnili medzi sebou o rozlúštenie týchto prapodivných vecí. Rockefellerova základina sľúbila odmenu stotisíc dukátov čsl. tomu, kto podá najneuveriteľnejšie vysvetlenie týchto čudných udalostí vo foliovom formáte, a vo váhe jedného metrického centa. Taký on bol pašák.

Hovorilo sa, že k vôli cviku zije každé ráno tri nabrúsené britvy, zapíja ich cyankálím, a k dessertu ešte aj vidličku, pohár a tanier. Pre tieto svoje vlastnosti vymenoval sa on „Lekárom duší“.

Ký div, že sa okolo vchodu strhnut strašlivý boj. Vášne sa rozpúťaly do tej miery, že sa ľudia v zúrivom zápale dokonca hladkali po lícach.

V sieni panovala besná horúčava. Jestliže som to prežil, je to dôkazom mojej dokonalej ohňuvzdornosti, a myslím, že ma darmo budú chcieť v kre-

— **Slečno, nemusíte sa náhlit, mám čas!** (Le Rire.)

matoriu spáliť, predám svoju schránku na výrobu wertheimiek. Napnutie dostúpilo vrcholu. Jestli by v tú chvíľu Sáleem Alei Kum nebol vystúpil na javište, myslím, že by bolo došlo k ďalším krvavým výstupom.

Ticho... Obecenstvo div nevyzauškovalo jedného pána, ktorému mucha sadla na nos, následkom čoho si on tak záživne odkýchnuť, že väčšina bývalých vojakov vrhla sa v nieder. Jeden podplukovník v civile zavelil: „Habt acht!“ — a poriadok sa zase obnovil.

Na javište vystúpil kúzeľník, zázrak XX. storočia a za hrobového ticha si trikrát hlasite odpľul na znamenie pripravenosti pustiť sa v zápas so zlodejmi duchmi. Urobil niekoľko posunok, jako keby ich už chcel lapať a vo vzduchu knokautovať. Tak sa zdá, že sa mu nepodarilo ani jedného polapiť, čo ho podľa všetkého vôbec nezkormútilo, lebo si trikrát sám sebe zatľieskal.

Objavili sa dvaja domorodci, ktorí patrne len preto sa volajú domorodými, lebo sa doma narodili. Priniesli jedno ohromné kladivo, bicyklovú pumpu, a vôbec rôzne iné domáce nástroje, jako koňskú podkovu a podobné veci.

Predstúpil jeden malý pán so špičatou bradkou z pravej kôňskej srsti a držiac v ruke kuchynský nôž, prehlásil ho za jazdeckú šablu, postavil prekvapujúcu a odvážnu hypotézu, že je na ostro nabrúsený, a prejavil ochotu veľkého lekára duší, zhltnúť ju pred zrakmi obecenstva.

„Tak prosím moment ticho“ — zakončil svoju reč, odovzdávajúc slovo a kuchynský nôž veľkému divotvorcovi.

Lekár duší otvoril ústa a s chuťou dragúňa pustil sa do požierania tohoto vzácneho pokrmu. Za chvíľu nôž bol

dole, za ním tým istým osudom putovala jedna rajbacia kefa, štopľáček, bicyklová pumpa a pohár mazania na kone.

Padali sme z jedného úžasu do druhého, jako muchy na jaseň.

Môj sused, pán úctyhodných rozmerov, prejavil svoje ohromenie, šopakajúc mi do ucha: „Človeka s tým žalúdkom by som nikdy nepozval na obed. Možno, že by prežral aj polievkovú mysu, a — kto vie — hadam aj strieborné lyžičky“. Premeral som ho zdrcujúcim pohľadom, rieknúc: „Fuj, hanebný človeče, miesto čo by ste si pokladali za česť, predložil mu hrable, alebo trebárs aj kráľčú bibliu“.

V nasledujúcom kúsku veľký lekár dal si kladivom vtlačiť do hlavy klince, prepichnul sa naskrz klobúkovými ihlicami, načo hudba zahraja Chopinov Trauermarsch, a on graciózne zatancoval polku.

MODERNÝ SYNČEK.

— Ako je to, otecko, že zem sa stále točí?

Otec (poslanec): To je zákon prírodný.

— A ako to dlho trvalo, až ste ten zákon odhlasovali? ...

— Pán šéf, je tu jeden, ktorý chce byť zamestnaný u nás, ale je hluchý.

— Dobre, treba ho prijať a posadiť k stolu reklamácií.

Nestačil som ani z tohoto údivu padnúť do druhého, keď tí istí doma narodení ľudia priniesli veľkú vatru.

Trpeli sme, čo to bude. Snáď sa dá za živa uvariť a rozdať chudobným nášeho mesta, na prílepšenie stravy? Oh nie. Kliešťami držali nad ohňom podkovu, dokiaľ sa do biela rozpálila.

Tu veľký divotvorca vzal rozžiarenú podkovu, a obližoval ju, gargarizujúc pri tom nesrozumiteľné zvuky slasti a rozkoše.

Dve dámy padly do mdlôb. Jednu staršiu paniu porazilo. Hah! najbližšie privediem svoju testnú, — snáď sa na mňa šťastie usmeje.

Pri nasledujúcich kúskoch sme všetci onemeli úžasom. Nasledovalo hypnotické sedenie. Divotvorca nám v krátkosti vysvetlil, že hypnotizér je človek, ktorý svoje zázračné vlastnosti zo seba ľahko vydáva.

„Hopp! Toto je môj prípad!“ — pomyslel som si a vyšiel som na podium.

— Ja som človek, ktorého hľadáte, — hovorím mu — lebo ja tiež ľahko vydávam. Myslel som ovšem na peniaze.

— Posadte sa — povedal mi on.

Posadil som sa, no pravda, keď je to hypnotické, ležate, tak treba pri tom ležať.

— Stažujete si na niečo?

— No, — hovorím — našlo by sa... veľké dane...

— Nie tak myslím, či vás niečo bolí?

— Bolí ma, keď si pomyslím, že som nie ja bol ten ministerský rada, ktorý pred mesiacom defraudoval tridsaťtisíc...

— Ale nie... či vás bolí hlava, zub?

— Nie, hlava nie...

— Jedným slovom bolí vás zub.

— Á — áno — povedal som neistým hlasom.

— Tak vás nebude bolet.

A hypnotizoval ma.

O chvifu opýtal sa ma:

— Cítite nejaké obľahčenie?

Vskutku, cítil som nápadné obľahčenie v náprsnej kapse, moja taška zmizla. Myslel som, že to patrí k veci, a preto odpovedal som presvedčene:

— Áno, cítim obľahčenie.

— Experiment sa podaril, môžete si sadnúť. A teraz urobíme niekoľko pokusov s prenášaním myšlienok.

Malý pán so špičatou bradkou z koňskej srsti, mal uhádnuť myšlienky divotvorcu. Uhádnul ich, chodil po sieni, a každého ohmatával, len jeden novomanžel prehlásil, ak sa k jeho žene priblíži, tak ho kopne do... a povedal jeden neslušný výraz. Hej! bárs by sme aj my boli vedeli uhádnuť jeho myšlienky, tak by sa nebolo stalo, to čo sa stalo.

Potom divotvorca prehlásil, že teraz príde číslo, ktoré najviac ohromí ctené občanstvo. Transformácia, čili víťazstvo ducha nad hmotou.

Vliezol do jednej skrine, a jeho duch zvíťazil nad hmotou, keď ju otvorili, bola prázdna. Vskutku, toto nás najviac ohromilo, niekoľkí zvolali: „môj prsteň, moja taška... moje perly... a ja som volal: policajti!!“

Moja taška!... som zničený. V mojich žilách sa zastavila krv, moje hodinky sa zastavili, keď som išiel na ulicu, jeden známy zastavil mňa, a ja som išiel, a zastavil som svoju striebornú tabatierku v zastavárni.

Zázračný Sálem Alei Kum zmiznul, a nepovedal ani Sálemalejkum. Musím to povedať za neho ja.

Tedy: sálemalejkum! Teraz chápem, prečo povedal, že sa experiment podaril: jemu sa podaril.

POKAZENÁ RADOSŤ.

- Máte radosť, pane gazda Mrkva, z peknej úrody, všakže?
- Mal by som, mal, ale keď to vždycky musí človeku niečo zkaziť.
- Čo také?
- Nuž a či neviete, že sa i susedom tiež urodilo? ...

TUŽBA PO...

Dve tetky debatujú na rohu ulice, zastaví sa pri nich jedna mladá fešná vdova, ovšem hluchá. Tetky sa rozprávajú.

Jedna: Že vraj my máme (ukazuje okružle) tak veľké zemiaky.

Druhá: To je nič, ale my máme (ukazuje pol ruky) také klasy kukurice.

Na to sa spytuje fešná hluchá vdova:

— A nemohly by ste ma predstaviť tomu pánovi a kde býva ten človek?

— Ičo, ak nedáš ruku za desať minút preč, takú ti flingnem, že toho budeš pamätať.

NA POL'OVAČKE.

Pán k honcovi: — Jako že bolo na tej vojne?

Honec: — Ďakujem za opýtanie, bolo tam dosť dobre. Lenže tam nedostal človek bolestného, keď ho nepriateľ postrieľal a tu na honbe páni predsa len niečo zaplatia, keď do človeka strelia pár brokov.

MLADÁ PANI U VEŠTKYNE.

- ... budete mať dvoje deti.
- Prosím, nevedeli by ste mi povedať, že koľko ich bude mať môj manžel?

Zdravotný radca: Ako sa vedie, priateľu?

Lekár: Alle špatno, bol som v noci päťkrát prebudený.

Radca: No tak prečo si nekúpíte prášok proti plošticiam? ...

Jedna činná žena narobi viac dobra, než desať „dobročinných“.

Z PLESU.

— Čo predstavujete, krásna maska?

— Mak.

— Jej, to by bolo niečo na naše nudle ...

Nie je pravda, že Viliam Lalák, lekárnik z Rákošszentmihályu nepodpisal svedectvo, dľa ktorého bratislavská firma Corso Drogeria Kellner — u ktorej bol zamestnaný — predala Lövi Hugovej gumové pančuchy za 350 Kčs., ktoré sú však iba 120 Kčs hodné. Firmu odporúčame.

Ako sa dozvedáme, seriózna kritička zo Slov. Denníka prevezme vofakedy režisérstvo u Slov. Nár. Divadla v Bratislave. Že kedy? Až jej odborné divadelné písачky náladove prerodia sa v kritiky. Času teda dosť. Vďaka, majstre Mahen?

Žiadon vól nevidí svoje rohy.

— Prosím vás, pane strážniku, nebolí by ste tak dobrý poslať ma odtiaľto preč? Čakám totiž na ženu, išla si tu do obchodu pred hodinu niečo kúpiť.

Muž nech nikdy nemiluje ženu tak ako by on chcel: ale tak, ako ona chce.

**ETABLISEMENT
ADLON**

CAFÉ DE DANSE
každodenne koncertuje orig.
american-jazz

L'UDOVÁ PIVNICA
prvotriedna salónna kapela. Výborné vína.
V reštaurácii od 7 h. teplé večere
Menu obed Kčs 8.—

M O J E V E R Š E

Píše: PALČEK MAŤKO.

L Á S K A . . .

*Dobre slečna, s Bohom!
veď nič sa nestalo...
všetko ide ďalej
jak doteraz išlo,
len program sa zmenil
na veľkom javisku...
potrebujú aspoň
— jedno nové číslo...*

*Lenže v republike
takéto rytierstvo
obmedzujú prisne
sudcovské výroky,
nevedia si ceniť
romantických duší,
človek ak má šťastie:
dostane — tri roky.*

*Ja pekne odstúpim
a ten druhý — príde...
všetko sa nahradí
dľa starých pravidiel,
ten druhý je — mladý,
na Vás s láskou hľadí...
tak jak som to s Vami
v biografoch videl.*

*Vy viete najlepšie,
že tá moja láska
bola ideálna
a čistá jak kryštál...
Vy viete — slečinko...
žeby pre vás vždycky
každé utrpenie,
každú bolesť vystál.*

*A tak ďalej všetko
presne dľa receptu,
všetko má sa tak stať,
jak v románoch stojí,
ja by ho mal vyzvať
dvoma sekundantmi...
mal by ho zastreliť
v krvavom súboji.*

*I to viete, slečno,
že by pre Vás ležal
s najväčšou radosťou
na pekelnom ohni,
za Váš jeden pohľad
za — jediný úsmev
zápasil by s drakom,
šermoval by s Bohmi...*

PRIZNALA SA.

— Ani neviete, ako som sa bál
požladať vás o ruku.

— A vy ani neviete, ako som
sa bála, že sa k tomu neodhodláte.

*

— Čo myslíš počať po matu-
ritách?

— Chystať sa na ne znova!

*

Žena, ktorú má v sebe čerta,
oklame aj samého Belzebuba.

*

— Vierka, skoč k mäsiarovi a
podívaj sa, či má tefacie nohy!

— Nemohla som vidieť, bol v
botách.

*

— Veď sa už raz chop práce,
Jano. Peniaze sa ti minú, tie tri
plátka stoja ešte tam v rohu ako
pred týždňom.

— Ale musíš si pomyslieť, že ich
môžem do vtedy ešte predať, do-
kiaľ som ich nezamaľoval.

Načo ďalej písať...?

načo slová márneť...

načo k slzám pohnúť

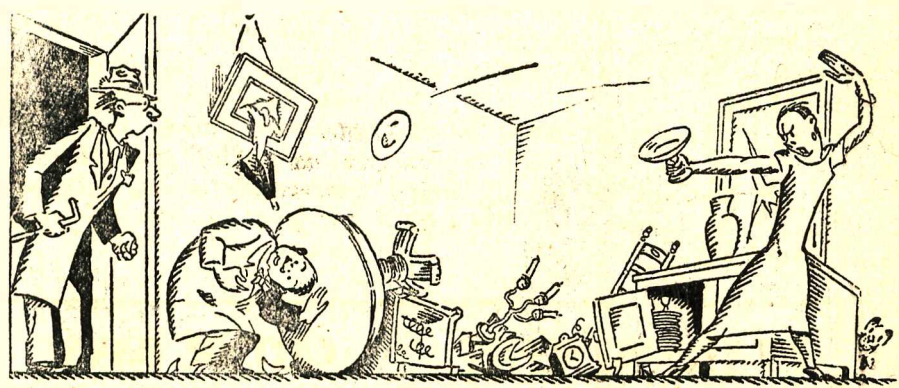
Vaše oči svetlé?

Veď viete, žeby Vám

k dispozícii stál...

stál... to ja rád stojim,

len — „sedeť“ za svet nie!

— Pre Boha, čo sa tu stalo?

— Len z úsporných dôvodov som jej odmietnul kúpiť nový
klobúk.
(Le Journal.)

— Ale rozsobáš štátneho zástupcu bol rýchle ukončený.

— Áno, u seba robí krátky proces.

PRI OHNI.

— Pán hasič, prosím vás, ratujte ma najprv!

— Váš súrod je vo väčšom nebezpečenstve a keďby o život prišiel, plakalo by za ním šesť drobných detí!

— Čo je to šesť detí? Za mnou bude plakať sto veriteľov!

— Počuj Jojo, otecko si zadovažil o tebe informácie z výzvednej kancelárie. Zaplatil 20 Kčs, ale môžem ti povedať, že informácia nie je priaznivá.

— Ale počuj Elenka, veď za 20 Kčs nemôže byť lepšia.

Poslucháč parlamentných slovných bojov raz poznamenal na dr. Jurigu:

— Je skutočne neslýchané, kolkei duchaplnosti treba, aby človek nevzbudil dojem smiešnosti.

— Pane vrchný! Bol tu môj priateľ Gusto?

— Gusto — Gusto — áno, práve platil a odišiel.

— Tak to nebol on.

— Prečo má krava ocas?

— Aby človek všetko nevidel.

— No, pani Čaprdová, akože ako?

— Ale nemusím platiť, pán doktor, ak vám to poviem?

— Ten sa na nás pozerá, ako by nikdy ženy nevidel.

OPATRŇ.

Sudca k žobrákovi: „štrnásť dní žaláral!“

Žobrák: „Ach, pán sudca, nemohol by som to odsedieť neskoršie?“

Sudca: „To je nemožné. A prečo by ste chceli potom sedieť?“

Žobrák: „Teraz by som mal z toho škodu, lebo je sezóna.“

— Služka sa mi sťažovala, že si s ňou bol cez telefon grobianom.

— Čo ja môžem zato, myslel som, že si u telefonu tv.

Každá žena, ktorá má morálne zásady, nádej sa, že pride niekto, kto ju presvedčí o neudržateľnosti jej zásad.

Skutočne čestné a pravé ženy nôsobia na nás mužov nudno.

— Otecko, čo je to hra s ohňom?

— To je tak, iak keď by som šiel s maminkou na prechádzku, kde je mnoho výkladov...

Zo „Slovenskej Politiky“

Sl. P. zo dňa 8. II. č. 31.

„... Opakujeme i teraz, že nás v tejto otázke nevedú ani najmenej protičeské tendencie, nám predsa nikto na svete vytknúť nemôže čechofilstvo, ani zaznávanie tej veľkej práce, ktorú Česi k vôli emancipácie vykonali a vykonávajú.“

— Prosím ta tetičko, otvor ústa!

— Ale načo, milé dieťa?

— Tak rada by som raz už videla lož, lebo mama nedávno povedala, že akonáhle len otvoríš ústa, už vyjde jedna.

— Chceš byť mojou ženou?

— Áááno.

— Tak zobuj mi boty!

— Táto mladá Kiacová vyzerá tak starou, ako jej matka.

— Pane! hovoríte to o mne?

— Samozrejme! Práve som povedal, že vyzeráte práve tak mlado, ako vaša slečna dcéra.

Riaditeľ väznice: — Človeče, či sa nehanbite prísť sem už po desiatykrát?

Väzeň: Že či! Žrádlo hnusné, voda sviňská. — Nuž a čo ja môžem za to?

— Aký rozdiel je medzi amatérom a profesionálom?

— ??

— Amatér je lepšie platený

(Texas Rander.)

Pozor!

Pred uzávierkou tohoto čísla obdržali sme podrobné informácie o smýšľaní majiteľov kaviarne „Astoria“ čili „Ku trom židom“, ktoré je ozaj senzáčné. Týka sa to najmä bratislavskej slovenskej verejnosti, ktorá v hojnom počte túto kaviareň navštevuje a svoje peniažky tam necháva.

V budúcom čísle všetko podrobne uverejníme, aby p. Lewy nebol tak veľmi namyslený.

„DEREŠ“.

— Tak, to je tvoj nový otec, a ak tomu neveríš, dostaneš od neho pár faciek, že si to zapamätáš!

MÓRIC IDE NA TRH.

Móric sa lúči zo Šárou, ktorá mu prizvukuje, že by na ňu nezapudnul a priniesol niečo na krk... Móric sa prinavrátil z trhu a podáva Šáre balíček, ktorá ho otvorí s radosťou a čo bolo v ňom — kus mvdla.

Diskrétnosť otázku cti. Náboženstvo síkromná otázka. Veno hlavná otázka. Všetko ostatné vedľajšia otázka.

U pokladne dotyčný pán spytuje sa od slečny, či by sa mohol shovárať p. pokladníkom, slečna odpovie vraj nie, no a kedy príde nazpäť, na vraj až ho chytiť polícia...!

Sudca: Ako že ste stará?
Slečna: Nemôžem to zamlčať?
Sudca: Nie, ale môžete to deliť dvoma...

14./II. 1927.

Pán

Dr. Jur Janoška, verejný notár
v Trnave.

S podivením dostávam od Vás obežník, že ste si nechal dať telefon.

Je to príznak, že kultúra Slovensku sa ťažko prebija, keď ani verejní notári posavád telefon nemali.

Telefon je báječná vec, človek môže hovoriť s ríšou dobrých mravov a bázne božej i cez more. Leť v tej našej Trnave ruší spojenie so svetom to úžasné BIM BAM!

Mám ozajstnú radosť, že pán dr. Janoška bude môj stúpenec, aby sa zvonenie kostolnými zvonami obmedzilo leť na čas, keď sa netelefonuje alebo v nedeľu.

S úctou
Franta Oudes.

G. K. B.

CINKOGRAFIA „KRÁSIŇ“

BRATISLAVA

ZÁMOCKA 45

Pozor!

Upozorňujeme snažne všetkých tých, ktorí prvé a druhé číslo III. roč. „Dereš“-a obdržali a dosavád nevrátili, že týchto považujeme za riadnych abonentov nášho časopisu, nasledovne zaraďujeme ich do soznamu predplatiteľov.

Administrácia „Dereš“-a.

Inzerujte v Dereši!

NOVINÁRSKA ŠKOLA

Volné prednášky pre začiatočníkov a pokročilcov
(s príkladmi, s cvičiacou a teoretickou časťou).

Prednášajúci profesor: VULPES.

Tretia hodina,

v ktorej bude reč o tom, ako je možné kariéru urobiť na novinárskej dráhe.

Nebolo by mi milé, keby čtení poslucháči mojej novinárskej školy pozerali s tou naivnosťou na novinárske povolanie, akoby jeho hlavnou podmienkou bolo písanie. Kto takto smýšľa, nech ide radšej za mäsiara, ale nie za novinára.

Je pravda, že kedy-tedy jeden alebo druhý i písať musí. Ináč by nebolo novín. Keby si ale všetci novinári sadli a písali dve na tri, kto by potom stačil tie noviny prečítať? Veď keby tak chlapci svoje perá pustili na prechádzku po papieri, celý svet by zapísali.

S písaním je to asi tak, ako s rečou. Najlepší rečníci sú nie práve tí ktorí stále ústami melú a ani ministrami sa nestanú vždy tí najlepší rečníci. Ministri sú nútení mnoho ráz skôr mlčať, než rozprávať. Redaktor je tiež tým cennejší, keď vie lepšie čítať než písať.

Niekedy — ale veľmi zriedka — stane sa i to, že v novinárstve zbehlý a dobrý spisovateľ sa na niečo vyšvihne. Ale ten musí byť dobre podkutý chlapičk. Čo novinára vedie vpred a povyšuje, v najviacerých prípadoch sú to iné vlastnosti. Zväčša sebavedomé vystupovanie.

Rozpoviem, že ako má novinár žiť, aby sa stal chýrnym ešte predtým, nežby bol už na niečo súci článok napísal.

Teda spisovateľ-novinár pozde si líha a vystupujúci (účinkujúci) zase včas stáva i ponáhla sa do kaviarne prečítať noviny. Vyhľadá v nich pikantériu, senzáciu alebo nejaký znamenitý článok.

Keď si človek už vyhľadal všetky výborné nápady a články, potom ide od známeho k známemu:

— Čítali ste?

— Čo?

— Toto a toto!

— Ah, áno. Znamenitý článok. Ozaj výborný. Vy ste ho písali?

A my odpovieme záhadným úsmevom:

— To je redakčná tajnosť.

Čím viacej ľudí týmto spôsobom chytím, tým viacerých som si získal na robenie svojej reklamy. Lebo potom sa už sami budú v fa-vo, v pravo dopytovať:

— Či ste čítali článok nášho priateľa? Ozaj výborný článok napísal ten chlapec! Z toho bude ešte veľký človek!

Dopoludnia treba nakuknúť do parlamentu. Nie k vôli dojmom (tie by sme tam i tak darmo hľadali), ale aby sme sa ukazovali. S poslancami musíme fraternizovať, ministrom hlasno a hlboko zdravieť. Lebo ja to môžem vedieť, že pána ministra nepoznám, ale on to nevie. Po desiatom takomto pozdrave ma už osloví. Poverí ma, aby som vyhľadal X. alebo Y. poslanca. Poslanec sa potom domnieva, že musím s ministrom v dobrom pomere byť, následkom čoho úžasne rastiem v jeho očiach. A pán minister príležitostne sa opýta:

— Kto že je tento hodný mladík? Novinár? Ah, áno, viem už, má výborné pero. Nadanný človek.

Prechádzaj sa sem a tam po kuloároch medzi grupami. Do rozhovoru môžeš sa tiež zamiešať, veď predsa je reč o krajinských záležitostiach, do ktorých má každý slovo. Keď pán minister povie nejaký vtíp, sme sa nahlas. Najväčšími sa treba rehoť na najmenšom vtip. A potom skromne sa opýtať:

— Dovolíte, pán minister, aby som toto napísal:

Pán minister mávne rukou:

— Neodá sa.

A ty ho ani nenapíš. Ozaj sa neodá. Preto ale päť-šesť novín to napíše. Lebo u nás napíšu všetko to, čo sa neodá napísať. A tebe bude pán minister povďačný.

Id' všade. Do divadla, na zrkú-kv, koncerty, pohraby. Keď vidíš meno niekoľko v novinách, tomu na jednej vizitke gratuluj. Gratuluj vždy z každej príležitosti, keď na príklad niekto sa žení, rozvádza sa so ženou, keď ostane vládnym radcom, keď niekto povie reč, keď vedie deputáciu atď., ty len vždy gratuluj. Potom si bude myslieť o tebe nie len to, že si veľmi zdvorilý človek, ale bude presvedčený i o tom, že pochvalné články o ňom do všetkých novín si ty napísal. A považovať ňa bude za svojho priateľa a tiež ti ostane priateľom.

Cez štyri-päť rokov musíš usilovne takto pokračovať. V piatom roku si ty náš najlepší publicist. Každý bude v prvom rade na teba myslieť, keď v novinách bude čítať dobrý článok. Všetky bezmenné články nášho Vajanského budú privlastňovať tebe. Šafárikova uče ná spoločnosť v Bratislave zvolí ňa za svojho člena. Obsiahneš cenu publicistickú. Budeš poslancom alebo nejakým radcom. V mestských a krajinských záležitostiach budeš mať ty posledné a rozhodujúce slovo. Po železnici cestuješ zdarma a v kúpeľoch neplatíš kur-taksu. Obsiahneš úrady a vyznamenania. Banky ňa príjmu za člena správnej rady. A keď máš len troška šťastia: môžeš byť ešte i ministrom.

Ale potom, milý môj poslucháč, nebuď nevďačníkom. Keď už budeš tým ministrom, alebo iným veľkým hodnostárom, svoje duchaplné reči začínaj vždy asi takto:

— To boly krásne časy, keď som ako mladý redaktor pri svojom redakčnom stolíku sedel a...

A toto všetko sa dá veľmi ľahko docieľiť s písaním novín, ale len pod jednou podmienkou: Písať nesmieme vôbec.

Senzácie zo Slovenska.

Melodie z Trenčína.

Motto: Len pomaly milý Dereš,
Až nás všetkých nepožereš.

Začnime si nôtit s Edkom,
Z Kapušian je on parobkom.
Keď sa mu chceš zalichotiť,
Musíš s nim Teplíce chváliť.
Má on v sebe všetko dobré,
Aj — politické presvedčenie.
Zo začiatku bol ľudákom,
Potom prešiel k argalášom,
Čo je teraz, to nepovie,
Bo to už ani sám nevie.
Nechajme však Edka — Edkom,
Pozrime sa, čo je s Edom.
Frčal, mrmľal, písal, hrešil,
Zbytkový si nevyprosíl.
Bol sokolom, potom orlom,
Bu aj verným Mičurákom.
— Dobré, že vrabci z podstrešia
Novú stranu nezaložia. —
Čo navaril, teraz vidí,
Keď mu z hrnca pomie kvpi.
Mrzi ho už politika
Gažik sa dostal do kresla.
Nechajme však strany stranou,
Zaoberá sa španielkou:
Bubnuje sa v celom meste,
Všetkých chorých ku mne noste.
A kto kašle alebo chrchlí,
Kukneme sa mu do očí.

Keď sa zistí, že si Španiel,
Tu máš prášek, marš na posteľ.
Družkou v jeho politike
Jožko Hamaj verný mu je.
Aj tohoto Gažik mrzi,
Také veci Pánbohu trpi.
Poďme ďalej, nech to ide,
Lebo sa nám čas už minie.
Mimo Ondra, Fera, Tísa
Spomenieme Gallu, Šaňa,
On je to, ktorého článok
„Sme vo vláde!“ — trčal potrok.
Inak niet v slovníku slova,
Na ktoré by nemal kontra.
Janko náš je národniarom,
Sníva sa mu len s Martinom.
Vidí Martin stred to sveta,
Hlavné mesto Veľslovenska,
Tramway cengá, auták trúbi,
Na ráno sa však prebudí.
Je tu ešte Organista,
Vezmú nám ho do divadla,
Bude jeho veľká rola
„Politická ballerina!“

Toto sú z prvého miesta,
Frčia na mňa, viem doista,
Príde však aj nové číslo,
Aby nikoho neušlo.

Do videnia, milý Dereš,
Keď nás i všetkých požereš.

FERO.

Drahý Dereš!

My bratři zpoza Moravy obrá-
cime se k Vám, bo tolik víme, že
tích sakramensštích ľudákův víte
dobře na dereš vyťahovat.

Abychom přišli k věci, stav náš
župních ouředníků obzvláště tel-
kom, kdy ľudáci vstoupili do vlá-
dy, je přímo neudržitelný.

Nejhřr je to s námi, kterím se
nám předtým s ouřadech ani ne-
snívalo lepší řečeno, kteří jsme
přišli z lásky vůči martinským
tradicím toto slávné město kul-
turně pozdvihnouti.

Vobětavost od nás byla veliká,
když naše původní zaměstnaní
nechali jsme stranou. Odměna za
toto všechno je tá, že ľudáci, ob-
zvlášt Kasanický a Bulla by nás
hodili do Turca a ako to oni říkají,
jsme prý první, kteří uzřime našu
Vltavu a krásnou Sněžku, kde bu-
deme moci zpívat píseň svobody.
Veď si představ milý Dereš, aká
to drzosť musela beít, kdy Bulla
opovážil se nášmu kolegovi Vo-
kurkovi třikrát říct „budte radi,
Že Ste tu“.

Trpěli jsme mnoho, těžko nám
bylo též vtedy, kdy náš vřele-
milovanej kolega Bubenkář z brat-
skei lásky obdržel od Jurčáka ta-
kovou facu, že viděl lidi, kteří
žijí na Marsi aneho jak se to říká,
pobozkal zem Slovenskou

Na Kasanického, na toho mla-
dého Hlinku ani mrknout ne-
můžeme, jelikož hned od strachu
žaluděčné krče dostávame.

Šišlík a Horváth jsou též krvo-
žiznivci. Bada síce národnář, ale
nás má též všichni v břichu.
Zřízeníec Káan čeká, kdy bude
mocht odovzdat metlu nášmu oblí-
benému řiditelovi Votřelovi, kte-
ří — ako víte, má čtyři univerzity
ovšem tí nižší.

Nemůžeme všechno opísať, bo
dobře víme, by to „Dereš“ ani ne-
znes, na budúce více.

Žádáme, by horeuvedení byli
neomylně natáhnouti na dereš, ne-
bo ak ně, tak opoustime Slověn-
sko a bude Vám jisto líto.

Exponenti žup. ouřadu
v Turč. Sv. Martině.

RUTH
ALICOTT

— Hej, old boy, nekrič tak! To je predsa len priateľský zápas!
(Wiscontin Octopus.)

Zo Zvolena.

Milý „Dereš“!

Ako som sa do počul, že ty vraj všetko, čo vidíš bereš a prádlo špinavé dobre vypereš. Nuž, pozoruhodná je to vec, (čistota nadovšetko) a preto ja sa stávam prívržencom tvojim a preto príjmi odomňa každý dobrý hec.

I teraz čo napíšem, uverejní to neobmedzene, aby všetci vedeli, ako žijeme v tom krásnom Zvolene. Hodíš sôl az a nóta? Zóľom vároš híreš vároš, čak eď kičiť naďon šároš. Hja, Zvolen mesto jak dedina, má on veru hodne blata.

Má on aj kanalizáciu za stanicou veličižnú — bariuu.

Má on aj vynikajúce osoby, ktoré chodia v čas núdze aj po štvornožky.

Aby blamáž nebola tak veľká, začneme s tým hneď od kraja.

Tu je híreš legéň Tonko Šalát, smrteľne rád každý špenát.

Má on harmonium na pedále, aj dobrú slivovičku na sklade drží stále. Zabehne si niekedy aj do Pitefovej a odtiaľ donesie (Bože, odpusť!) ten petrolej. Zato je on dobrý chlapík, lebo nám vydáva aj „Zábavník“. Tu žije p. s. Ličko, veľký ľudák, bývalý starosta, teraz bude kandidovať za zemského prezidenta.

Veď si on to aj zaslúži, keď Slovákov a ľudákov tak veľmi rád vidí. A pán župan, pán feišpán Igor Dula, o autonómii stále húta. V poslednom čase chodí s ovísnutou hlavou, lebo nevie čo bude zo Zvolenskej župy. Ľudáci ho však radi majú, nuž pošlú ho za verejného notára do Šanghaju.

Tu žije aj veľký komunista p. Hybský, revolver má vždycky hybký, keď ľudáci k nemu idú demonštrovať, začne ich s ním poriadne vyplácať. Keď bude tá autonómia v platnosti, stane sa veliteľom zvolenskej pevnosti.

Máme tu aj veľkých argalášov, ktorí tak tancujú, akú im píska matička Praha, medzi nich patrí aj p. dr. Finka, jemu však nezáleží na argalášťine, lebo pôjde za vyslanca do Neresníce.

Žije tu aj ten ľudácky netvor od posviacky všetkým známy pán profesor Nešpor, jediný to Čech na Slovensku, ktorého ľudáci nepustia domov za žiadnu cenu. Za guvernéra zpiatočníkov bude vymenovaný a za Amundsenom na severnú točňu eksportovaný.

Pána inžiniera Rótha ktože by nepoznal, keď za lepších časov cestu z boka na bok premerieval? Nech sa na tom potom nik nezdesí, keď sa stane prezidentom pozemkovej reformy,

— Počujte, Kolenatý! Ten kôň, čo som od vás pred nedávnom kúpil, zdochol.

— To je divné, že zдохol! — krútil hlavou Kolenatý. — U mňa to nikdy neurobil.

Na „medzinárodných“ autonomistov aby sme nezabudli, veď sme ten hrozný chýr počuli? že poslanec Šafranko za autonómii Slovenska dostal basu tri mesiace de facto.

Pán poslanec Janko Bečko, keď mu ušlo členstvo všetko, z toho si vraj nič nerobí, len keď má on vačok plný, tiež na budúce kandidovaný a do cirkvičky pripustený bude. Amen.

Jeho pamäť, pokrokárkou nechce byť, lepšie je vraj eton-beton aj mikadó vždy nosiť.

Máme my aj veľký smútok, u ľudákov vraj úpadok, ale každý vraví, že je to hec, že je to vraj tiež naša vec, keď nám Vilko odišiel preč. Aj Juľko Šavol nás tu nechal, ktože nám bude teraz divadlo hrať, a Ducike kurizovať?

Pánové, to sú nie žiadne špasy, keď sa takto menia naše časy.

Ale milý „Dereš“, veď všetko ty nezozereš? Teraz už bude hádam aj dosť, aby sme Zvolencom nerobili mrzutosť.

Na budúce zase trochu dáme dnúka toho sósu. S Bohom teda do videnia, do tých čias sa chlapci aj oženia, bude to do budúceho čísla veľká senzácia.

Kocúr Mišo.

Nevernosť ženy je dôkazom vernosti, k mužovi prekonávanej.

— Mamo! či mačatá prináša tiež čáp?

— Áno, totižto — nie...

— No, teraz som ale zvedavý na tvoju výhovorku.

Múdrost je cennejšia než rozum. Rozum človek ľahko ztrati.

— Vidiš na mojich šatoch niečo?

— Nuž, vidím čosi...

Čierna Voda

alebo 1200 jutár a jeho árendátor.

Je to len taká obyčajná, všedná a v dnešnom čase, keď sťahovanie národov na Slovensko ešte stále jestvuje, celkom nepatrná a malá historika. Začína sa to asi tak, ko poviedky pre deti:

Kde bolo, tam bolo, ale skutočnosťou je, že blízko Bratislavy nachádza sa štátny veľkostatok pod názvom „Čierna Voda“. Po víťaznom oslobodení Slovenska toto hospodárstvo prenajaté bolo Dobytkárskemu družstvu, vynikajúcej to spoločnosti na vyrábanie umelých — udenín a uhorských salám in angro.

Pred dvoma rokmi — pravdepodobne — z príčin zárobkuchtivých Dobytkárske družstvo zrieklo sa nájmu v prospech istého „vynikajúceho“ agrikultúrtrégera zpoza Moravy, počúvajúceho na poctivé a opravdu slavianske meno: Václav Schmiedt.

Tento páňko prišiel sem, aby chaupským Slovákom ukázal a naučil, ako treba viesť a spravovať jedno vzorné hospodárstvo. A ako taký, rozumie sa ku všetkému, len ku hospodáreniu nie. Dokázal to i tým, že na tomto hospodárstve nachádzal sa v službách istý Stryš, starý a osvedčený hospodár a Slováč, ktorého, pretože sa hospodáreniu zaiste lepšie rozumie než p. Schmiedt, so služieb bez patričnej výpovedi prepustil.

Zlé jazyky povrávajú, že lepšie sa rozumie ku zabávaní mladých žien jeho bírošov, než ku spravovaniu jeho hospodárstva. Keď vraj mužovia sú v práci, dá sa pozvať (ovšem nevoľane) ku niektorej bíroške na žúr, alebo na Five o'clock. (Päťhodinový čaj!)

Teraz len toľkoto. Keď zistíme ďalšie dáta, budeme sa usilovať, aby páň Schmiedt zase bol natiahnutý na „Dereš“.

Predplattte si ihned

NOVÝ SVET

obrázkový časopis Slovenska

BRATISLAVA

Suché mýto 11., I. posch.

Pošt. schránka 100.

Ročné predpl. 60 Kč

L'f

BRATISLAVA, ĐONNEROVA 6

★ umelecké návrhy na plakáty,
ilustrácie, knižné a obchodné značky,
svadobné oznámenia
a všetky ostatné grafické práce
prevedie vkusne a lacno

L'udo fulla

grafik

**Celá Vaša rodina:
deti, vnúčatá, zaťovia
a nevesty budú sa
dobře zabávať cez celý rok,
keď si predplattíte**

„DEREŠ“

**ktorý je nezbytným liekom
v domácnosti
a zachráni Vás i od španielky,
ktorá sa rozš:ruje.**

Odkazy redakcie

Samko z Teplíc. Ďakujeme Vám srdečne za rozpomienku. Žiadané výtisky Vám zasielame, v dopise viacej. — **Britva v Martine.** Teraz uverejňujeme len jedno. Vierka je slabá, musíme ju prepracovať. Mohli by ste nám vždy, do každého čísla niečo o tamojších pomeroch napísať. Sme Vám povďační. Pozdravte mi Vojtecha. — **Fero z Trenčína.** Veľmi dobré a pre „Dereš“ zodpovedajúce. Ako vidíte, uverejňujeme. Máte pochopenie pre satyru. Týmto Vás vymenávame za stáleho spolupracovníka a zariadíme Vám v Trenčíne filiálnu redakciu, keď dostaneme štátnu subvenciu. — **Meteník z Lykavky.** Ešte si nemôžeme dovoliť, aby sme akékoľvek čmáraniny čo obrázky mohli podávať nášmu estetický vychovanému obecnstvu. A potom ani peňazí nemáme na odstúčkovanie takýchto vecí. Budeme sa ovšem tešiť, keď nám zašlete vždy podobné škice čo návrh a myšlienku na titulný obrázok. My si to už s našim umelcom a karikaturistom prevedieme. Preto si ale nemyslite, že použijeme tie papieriky na účele Vami označené. Nie je dost jemný papier. Odložíme si ich. — **Abé, Lučenec.** Ďakujeme Vám, a dľa Vášho prania v dopise viacej.

Spolupracovníci, prispievatelia a dopisovatelia sú nám z každého mesta vítaní. Dobrou satyrou v „Dereši“ poslúžite spoločnosti a tiež i širokej verejnosti slovenskej. V Dereši si z každého môžete urobiť vtíp, alebo pôsobiť na nepriateľných jednotlivcov, aby sa polepšili, keď ich slabosti a verejné tajnosti nám sdelite.

Uzávierka čísla je vždy 12-ho a 27. každého mesiaca.

Nábytok a čaluníctvo
ARTUR REIF
 v Banskej Bystrici, Dolná ul. č. 52
 Veľký sklad a výber prvotriedneho nábytku za ľavné ceny a na splát y
 Ráďte sa presvedčiť!

Vlastná výroba
NÁBYTKU
 v umeleckom prevedení so zaručením
 vám dodá fma
J. GEBAUER [nástupca
 v Banskej Bystrici

— Človeče, ty si kristové hovädo! Päť korún dať v šatnici...

— Hm... ale vidíš tento zimník? ...

*

— Nuž Mhoric, ako sa viedlo Židom po vysťahovaní sa z Egyptu?

— Ďakujem, dobre.

*

— L'ubko, ak nebudeš dobrý, nepustím ťa pozajtra k dedovi.

— Ale mama, ako môžeš dedovi dokaziť tak nedeľu!

— Milostpani! Máte skutočne báječnú toalettu!

— Taák, už ste teda boli aj „vonku“?!

Svoj k svojmu!

Prvotriedny panský krajčír

František Masar
 Bratislava, Veterná ulica

Zhotovuje obleky
lacno, dobre a rýchlo!

FRANTA OUDES
 Trnava, číslo 54.
 Telefon 144.
 Robí len dobré bicykle a šijacie stroje.
 Dodáva tiež na splátky.
 Cenník na požiadanie zdarma a vyplatene.

Najlepší a najlacnejší nákupný prameň kobercov, záclon, príkrývadiel atď. obzvlášť ale perských kobercov je:
Kobercový dom Fornheim
 Bratislava, Michalská ulica 25

IMRICH STRÝŠ
 Stavebné a umelecké zámočníctvo
 vyrábanie plotov z drôtu
 BRATISLAVA, PÖLLNOVA U. ČÍS. 3.
 TELEFON 27-54

Rozpočty a návrhy zdarma. / / Ceny mierne.
 Prevedenie všetkých odborných prác so zárukou.